

Dobrý den! Celé toto období nás provázeli chřipky a virózy. Takže jsme se u úkolů prostřídali.

Zde je vyfocené naše týmové logo. Je tam název našeho týmu, naše ruce – jako pomoc a spolupráce a také pozdrav. Také je tu náš kamarád Chytrolín, náš maskot. Paní učitelka nám pomohla předkreslit písmena, vše ostatní byla naše samostatná práce. Malovali jsme ráno a poté odpoledne dohotovovali, když nejmladší odpočívali na

lehátku. Spotřebovali jsme hodně barvy, protože se jedná o velký formát. **Dorozumívání na dálku.** Co to je? Povídali jsme si společně s paní učitelkou a Chytrolínem. Nejprve jsme přemýšleli – co to vlastně je. Paní učitelka nás nechala vyprávět, co nás napadá.

Takže jsme nejprve vymýšleli, co to je ta dálka. Pak jsme se dostali na cestování a poté, dát někomu nějakou zprávu. Pak už nás samotné napadlo telefon. Všichni známe mobilní telefon. A tak nám Chytrolín nachystal výstavku:

Prohlédli jsme si „chytrý“ telefon, „dotykáč“, pevná linka – bezdrátová. Ale nejvíce nás zaujala klasická pevná linka. No, někteří jsme ho už neznali, někteří ho znají od babičky a někdo má ještě doma. Dále jsme si ukázali notebook – a jak komunikovat. „No, ale to my známe“, volaly děti!!! Ano facebook to my známe. Někdo znal skype. (zjistila jsem, že jsem na tom nejhůře!!! Ještě, že ty děti máme, aby nám poradily...) A tak jsme si řekli pravidla pro telefonování, a děti si pak volaly navzájem. Opakovaně. Poté si každý vybral a namaloval pastelkami na A4.

Povídali jsme si o vysílačích a satelitech, jak to běží – odkud – kam. Hledali jsme obrázky v encyklopedii, ale využili jsme i notebook a hledaly, tedy hlavně p. učitelka, a my jsme radily.

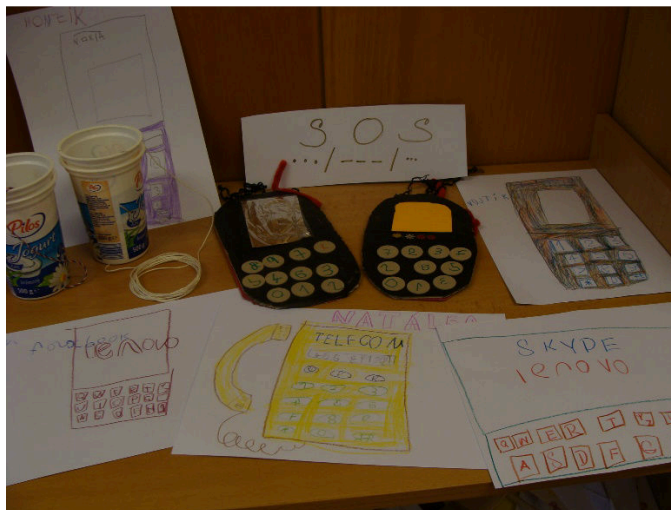
Jednou nám paní učitelka vyprávěla o indiánech, ale i o křovácích. Hledali jsme na mapě, kde bydlí. Viděli tam pouště a hory. Nebo také pralesy. Jak pak to asi dělají? A také víme, že

mobily neměli. Přemýšleli jsme, jak to dělávali. A tak jsme se dozvěděli o kouřových signálech, kdy si dávali signály. Nebo o bubnech. Bubny jsme si také posílali zprávu. Ale kouřové signály nám paní učitelka nedovolila. A tak nám na vycházce musel stačit pohled na vesnici z kopce, „komíny vysílaly a my poznali, kde se topí“. Mimochodem, byli jsme neplánovaně na delší výpravě, než jsme předpokládali. Bylo hezky a šly jsme lesem a za les a k potoku a za potok. A jak jsme hledali cestu přes potok zpět, tak jsme se zpozdlily. Ještě, že měla p. uč. mobil a mohla zavolat, že jsme ok, ale aby nám hlavně nesnědli oběd. Tak jsme to měli pěkně v praxi!

Ale také jsme zjistili, že používali telepatii. Uměli se na sebe naladit a pak si povídali. Ale to musí souznít s Přírodou a se sebou. Bylo to zajímavé povídání a děti moc bavilo. Opět jsme využívali, kdy malé děti spaly.

Také jsme se dozvěděli, že existuje morseovka, kdy si lidé posílají zprávy. Paní uč. nám nakopírovala abecedu. Dala nám napsaná jména a my hledali. Jindy jsme dostali slova a vyhledávali jsme. Naučili jsme se znát každý své první písmeno. Např. Sofi S – sobota. Moc nás to bavilo a baví. A sami si bereme abecedu a „píšeme si“. Také jsme společně vyťukávali o stůl. Zpočátku nám to nešlo. Splývalo nám to, ale pak už ano. Takže další typ komunikace.

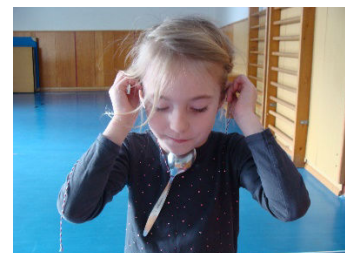
Také víme, že se dá ukazovat vlaječkami. A rovněž jsme si ukazovali megafonem.

Prováděli jsme pokus – mluvili jsme spolu v tělocvičně. Holky stály na jednom konci, kluci na opačném. Děti si uvědomovaly, že pracují s hlasem, ale že je třeba i sluch, máme-li zprávu slyšet. Když šeptali, neslyšely. Uvědomili si, že i křik není příjemný. A tak jsme udělali řetěz a posílali tichou poštu. Někdy se zadařilo zprávu doručit, jindy vůbec ne, ale důležité bylo, že se u toho nasmáli.

Lžičky přivázali na provázek. Na otázku co slyší – nejčastější odpověď byla – bimbání. Poté si provázek omotali dle pokynů. Kluci se nedokázali tak soustředit, jako děvčata. Sofi i Naty se shodly, že to zvoní jinak. Že je to šimrá

přes provázek u uší. Takto definovaly přenos. „Bimbá jinak.“

Telefony- ty nás bavili nejvíce. Až na to, že paní učitelka měla nejvíce práce s propíchnutím kelímků. A tak nad svíčkou nahřála jehlu a my ji fandili. JÓOO, zadařilo se. Pak zas p. uč. nechala trápit nás – a my protahovali provázky. Nešlo nám to. Ale nakonec se zadařilo. Měli jsme silnější motouz, slabší, tříbarevný nitkový a niť. Poté kelímky od pomazánkového másla, od velkých jogurtů, malých a od šlehačky – hubený a delší.

Ano – široký – od pomazánkového másla --) nefungovaly. Ostatní ano. Nejprve jsme měli délku 7m. Nejméně zřetelně bylo slyšet přes nit. Nejlépe přes bílý a níťový provázek. Prodloužily jsme vzdálenost na třídu. Nit už ne. Ostatní ano – 25m. Vymysleli jsme křížení telefonů, prostě jsme je vzájemně omotaly, bylo jedno jestli uprostřed, nebo jinde po délce. Pokud napnut provázek – slyšeli jsme se. Tak jsme šli ven – vymotali jsme celé klubko – 73 m a slyšeli jsme se. Muselo být nataženo. To bylo radosti, protože, to už se nemohly děti slyšet co vyslovují. Krásně jsme se domlouvali. Poté jsme zkoušely z 1 patra z oka, dolů. To už bylo těžké. Musely jsme vzdálenost zkracovat ze 73 m, protože jsme to směrem nahoru nebo dolů neudrželi napnuté a vítr také nebyl náš kamarád – jak řekla Naty. Takže jsme zkrátili tak, abychom byli dole pod okny a udrželi napnuté – zadařilo se, slyšeli jsme se. Odkrokovali jsme poté na 13m. Děti si berou telefony ven a volají si. Jen z hlediska bezpečnosti jsem jim musela pozkracovat na 10m. jinak jsme totiž byli na silnici před školkou. Ano, slyšela jsem – „neslyšíme se“. Ale starší děti už pak samy volají – MUSÍTE TO NAPNOUT. Naše doporučení – ne široké kelímky, ne nit. Prostě jak děti řekly, tenhle a tenhle- bílý a tříbarevný viz. Foto. Děkujeme za nápady a inspiraci. Heřmánci z Horních Heřmanic a paní učitelka –KRÁSNÉ JARO !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

